

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei; până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	--

Prin respectul legilor la disciplină.

Orice om cât de simplu știe că legile poruncesc și că li se datorește supunere. Buna întocmire a oricărei societăți se vede și din felul cum membrii acelei societăți știu respecta legile. Legile bune dau aparența unui plan de construcție care însă rămâne pe hârtie dacă nu se execută sau se execută rău și necomplet.

Biserica, instituție dumnezeiască, a fost și trebuie a fi exemplu de respectare a legilor. Și ea trăind în lume, pentru buna-i rânduială, ca să-și ajungă scopul, și-a întocmit legi pe care toți creștinii sunt datori a le respecta. Intocmirile bisericesti pun mare îndatorire asupra conducătorilor de a observa legile și a ține pe toți la respectarea lor. Nicăiri și niciodată nu s'a dat învoire cuiva, fie cu oficiu cât de înalt în biserică ca să calce vreuna din legile bisericesti sau să lase a nu se observa vreuna din ele.

Iată de pildă ce ne spune un canon în această privință: „*Acestea cu chip de mântuire și prin urmare hotărâtă și cuvincios vredniciei noastre a iereilor și lui Dumnezeu plăcute și oamenilor, puterea și tăria lor a ținea nu vor putea, de nu va urma și frica după hotărârile acestea date. Că știm și înșine că pentru nerușinarea a pușini de mai multe ori dumnezeiescul și vrednicul de cinste nume al preoției a venit în prihănire. Deci dacă cineva ar îndrăzni altceva a face afară de cele socotite de toți, sârguindu-se mai mult a plăcea mândriei și trufiei decât lui Dumnezeu, de acum să știe că se face pe sine vinovat crimei dării de seamă și va pierde cinstea și vrednicia preoției*” (Sard. c. 19). Iar în sinodul al VI ecumenic, prin can. 2, măsura aceasta este în mod expres afirmată și întărită.

Indrumătoare a tuturor creștinilor, pentru paza bunei rândueli dintre ei, biserica nu putea fi ea singură la bunul plac al cuiva. Conducă-

torii bisericii, întruniți în sinoade, pot modifica ceea ce ar observa că trebuie schimbat.

Dar, în decursul timpului și în cele bisericesti scapă frâna bunei rândueli. Mânați unii din cei bisericesti fie de interese personale, fie de trufie, au călcat legile ori au lăsat să fie călcate. Sunt momente de slăbiciune ce țin pe loc sborul activității spirituale a bisericii. S'au ivit însă la timp păstori vrednici și cu devotament pentru cele bisericesti cari au salvat Biserica lăsându-ni-o în adevărul ei ipostas și în toată integritatea ei. Aceștia au respectat tradițiile și nu au lăsat a se face vreo spărtură ce încet, încet ar fi ruinat zidirea.

Istoria vieții bisericesti e plină de asemenea conducători vrednici cari au învățat pe oameni și au sădit în sufletele lor respect de lege, ei înșiși fiind exemple vii, stăpânind instinctele și dezvoltând judecata sănătoasă. Datorită vredniciei lor Biserica ortodoxă este și rămâne adevărată biserică a Mântuitorului. Și neapărat că tot lor se datorește ființa de azi a tuturor acelor cari au îmbrăcat demnitatea preotească. La ei avem datoria a ne îndrepta noi preoții cu răspundere mai mare sau mai mică, spre a ne îndruma dela învățatura și viața lor, atunci când am încerca sau chiar pășim pe cărări greșite ce nu răspund cu interesele unei adevărate vieți bisericesti. Căci oricât ar înainta cultura și civilizația, noi cei bisericesti tot exemple de cumpănare și de jertfă trebuie să rămânem. În cuvintele și faptele vrednicilor conducători ai bisericii se va vedea totdeauna cel mai mare respect de lege și chemarea tuturor la acest respect. Toți câți s'au străduit pe calea aceasta au insuflat în oameni duh creștin ce a înălțat lumea. Și respectându-se legiurile bisericesti, omul s'a deprins tot mai bine a respecta toate legiurile găsindu-se în acest respect tăria necesară dezvoltării sociale. Prin urmare lucrul e simplu. În biserica Mântuitorului Hristos, nu-i este

nimănuî permis a nesocoti vreo lege bisericască fără a fi supus pedepsei. Și cu cât rolul cuiva este mai mare cu atât și răspunderea este mai mare. Biserica n'a cunoscut nici tirani cari să stea mai presus de legi, dar nici n'a admis neputincioși cari nu sunt în stare a observa împlinirea legilor ei. Nici unii nici alții n'au loc în organismul bisericesc întocmit cu atâta cumpătare și înțelepciune. Nerespectul de legi ce aduce dezordine și dezorganizează instituția nu trebuie tolerat. Bănuesc ce mi-se va spune: că legile bisericești s'au prea învechit și că moda zilei de azi nu se mai poate împăca cu ele.

Răspund: Nu vechimea unei legi arată inutilitatea ei, mai ales că în cele bisericești legile sunt întemeiate pe *Sf. Scriptură* ce nu se învechește niciodată, și pe *Tradiție* care cu cât este mai veche cu atât ne garantează că vine dela aceia cari au fost întocmitorii rânduelilor bisericești.

De boala nesocotirii legilor trebuie cât mai repede să ne vindecăm.

Recent, *Sfântul Sinod* al bisericii noastre, a luat printre preocupările sale și *disciplina bisericească*. Era și timpul. Este chiar necesar o reînviere a disciplinei bisericești. Sfântul Sinod a înțeles la timp că așa nu se mai putea merge dacă fiecare va distrăma mereu legile. Căci ce ne mai conduce dacă ne va lipsi Irâna ce trebuie să țină mersul regulat al organismului bisericesc? Motive de eludarea legilor mai ales în Biserică, se pot găsi. Dar unde se va ajunge dacă fiecare va căuta a face după bunul său plac?

Am auzit mai zilele trecute pe un însemnat frate de haină vorbind foarte frumos și cu adâncă convingere despre sublimitatea misiunii preoțești și cum însăși sfinția Sa își datorește îmbrăcarea sutanei ce o poartă, disciplinei severe și plină de sfințenie ce a primit în casa tatălui său, preot.

Este adânc adevărat. Bătrânii au fost și par a fi și cei ce sunt în viață azi, mai riguroși în ale disciplinei. Prin urmare o *palmă părintească* dată de Sf. Sinod ne trebuie. Nu de altceva, dar e bine să ne mai desmorțim un pic și s'o luăm pe tăgașul cel drept spre a da *Bisericii înfățișarea ei cea adevărată*.

Legi cari trebuie modificate, sunt, e adevărat; dar până atunci nu poate suspenda nimeni măsurile dictate de cele existente.

Prin greșala nerespectării legilor, nu mai e nici o unitate în viața bisericească, lăsându-se loc liber tuturor scăderilor omenești.

Fără o revenire la acea disciplină bisericească, Biserica va pierde zi cu zi din încrederea lumii, căci aceasta nu va mai găsi în ea îndrumătoarea sigură a vieții ordonate. Năvodul apostolesc trebuie din nou înnodat.

Pr. D. V. Anușoiu.

„Fericiți sunt cei săraci cu Duhul că acelora este împărăția cerurilor“ (Matei V. 3).

(După P. Lhande).

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Prin săraci cu Duhul nu trebuie înțelegi cei proști, cei ignoranți; Iisus oglinda inteligenței creatoare n'a înțeles niciodată să beatifice pe cei proști.

Iisus, cel mai riguros revendicator al dreptății în lume, care a știut împărți așa de duios mila tuturor din jurul lui, stabilește această aximă: „Fericiți sunt cei săraci cu Duhul, că acelora este împărăția cerurilor“.

Adevărul enigmatic se precizează, „Fericiți sunt cei săraci cu Duhul“ — adică aceia, cari prin umilință mai mult decât prin filosofie, prin voință mai mult decât prin diferențe, știu să zmulgă din inimile lor bogățiile pământești, fie că ei le au, sau nu le au.

Toți aceia, cari consideră ca bogăție adevărată și ca unică comoară pe Dumnezeu, sau să-și folosească averea pentru scopuri nobile sau să accepte cu curaj greutățile vieții.

Săraci cu Duhul sunt acei cari din dragoste pentru Mântuitorul Iisus Hristos acceptă sărăcia de bună voie, și-l urmează pe El.

Iată cu un cuvânt săraci cu Duhul sunt toți cei umili și a lor este împărăția cerurilor, că lor li este ușor să se detașeze de tot ce e pământesc, și să se înalțe spre Divinitate care este totdeauna prezentă în inimile lor.

Săptămâna.

„Dacă voește cineva să vină după Mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“.

Marcu, 8, 34.

Ca o complectare și de fapt ca un corolar al versului sus citat, sf. evangelist Marcu spune: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va perde; dar oricine își va perde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va câștiga“.

Este clar și luminos, că Mântuitorul Hristos spune aceste cuvinte referitor la *factorul om*.

Cetind sfânta evanghelie a zilei, mi-aduc aminte de conferința dlui prof. ing. M. Manoilescu — ținută la 6 Oct. 1935 cu ocaziunea congresului F. O. R.-lui la Caransebeș — când spunea: „ortodoxia este credința care nu tiranizează viața. Poruncile și îndemnulurile ei sunt pur interioare, iar disciplina ei nu este nici

externă nici rigidă. Am putea spune că ortodoxia este frica de Dumnezeu, pe, când catolicismul este frica de Biserică și preoții ei. Dealtfel printr'o coincidență plină de înțeles, între ortodoxie și catolicism este același contrast ca între statul oriental și patriarhal, întrupat în autoritatea unică a unui Domn, și între statul occidental organizat și rigid reprezentat printr'o armată întreagă de agenți“.

Rezultă din textul sf. evanghelist Marcu (8) și definiția dlui prof. M. Manoilescu, că pentru ca *factorul om*, să-și valideze însușirile sale față de creatorul, este necesară tendința izvorâtă din *voința proprie*, adică **libertatea morală**.

Teologia spune că întreaga noastră viață, întreaga noastră nizuință după progres și după o viață mai bună este întemeiată pe ideea că *omul* e meșterul soartei lui și că e înzestrat cu toate facultățile de a *voi* și a *înfăptui* ce *voeste*. Capacitatea aceasta a omului de a fi el singur săvârșitorul faptelor sale, deci domn al acțiunilor sale, și de a răspunde de ele, se numește: *liberul arbitru* sau *libertatea morală*. Prin urmare sub aceste două numiri înțelegem că omul se bucură de capacitatea de a fi urzitorul și izvorul faptelor care pleacă dela el, nu în felul în care produce o mașină, ci cu putere de *inițiativă* și de *origine*. Numai în virtutea acestor stări se poate vorbi de faptele omului, sau de acte omenești.

Orice învățătură morală urmărește scopul de a urni pe om spre săvârșirea faptelor, pe care ea le laudă și le recomandă ca meritând să fie săvârșite; și de altă parte de a-l feri să săvârșască alte fapte, pe care ea le dezaproabă ca rele. Și urmărește acest scop *nu numai* ca un rezultat momentan și izolat, ci caută să creeze în om tendința, dispozițiuni și deprinderi, conform felului în care ea se pronunță asupra faptelor. Făcând acest lucru, o învățătură morală pleacă dela o bază pe care o admite fără discuțiune, ca un postulat necesar, ori de câte ori e vorba de săvârșit *fapte*. Postulatul acesta, care e privit de mai nainte ca un fapt existent, este ideea că *omul poate săvârși toate acele fapte dacă vrea*.

Aceasta este caracteristica libertății: *omul are drum liber și spre înălțare și spre coborâre*.

Libertatea e un titlu de nobleță. Lași liber numai pe cel ce-l socoți în stare de a se determina singur.

Dumnezeu ne-a înălțat la acest rang. Prin această stare însă noi ne-am preluat toate riscurile oscilațiunilor. Cine *vrea* să se urce la Dumnezeu, *se urcă prin propriile sale puteri*.

Definițiile și caracteristicile de mai sus, le dă arh. Scriban, în Teologia morală.

Libertatea de voință și acțiune a *omului* se reflectează clar în tot Testamentul Vechi și este cea mai majoră axă în Testamentul Nou. „Dacă *voeste* cineva să vină după mine“....

Aceasta-i concepția teologică despre *acțiunea individului* în societate.

Știința și sociologia nu se despart mult de axa principală a libertății omului. Ea complică doar prin sofisme și analize, claritatea teologică a *cauzei*. Căci se știe precis că studiile sociologice se despart în două direcțiuni: una rămânând în lume, alta depășindu-o; una căutând către pământ, alta către cer. Este vorba despre concepția laică și concepția religioasă despre lume, care au început să-și dispute întâietatea — ba de multe ori dela dispută s'a ajuns a se pune chiar în practică — în statul românesc.

Sub acest unghiu este a se judeca, sfânta evanghelie dela Marcu din Duminica a 3-a din sfântul și marele Post.

Știința încopciază omul în colectivitate. Dar prin analiză, reduce acțiunea colectivității tot la individul om.

Astfel, H. Hubert et M. Mauss, în: „Essai sur la nature et la fonction du sacrifice“ spune că: atât acțiunea colectivității, ca și efectele sociale, în ultima analiză sunt: *acțiuni individuale*. Cu observațiunea că individul, în aceste acțiuni are o parte pasivă.

El — individul — s'a mulțumit dacă acțiunea și efectele lucrărilor colectivității îi satisfac anume cerințe, ori cari ar fi înțelesul lor.

Ca exemple se pot cita infinite cazuri.

De exemplu insuflețirea colectivă pentru o cauză, ca erupțiuni de strigăte și acțiuni cari satisfac instinctul primar, apoi distrugerii și crime izvorâte — fără rațiune — din același instinct primar, fără a-l subordona *libertății morale*.

Decât că Mântuitorul Hristos, în cece privește *libertatea*, cuprinde pe individ ca un așezământ distinct, făcându-l responsabil de acțiunile sale ca component al colectivității.

Accentuiază această dogmă în cuvintele:

„Dacă *voeste* cineva să vină după Mine, să se lapede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“.

Pr. Traian Constantin.

In inima noastră nu sunteți la strâmtoare; dar strâmtoare este, pentru noi, în inimile voastre.

(II Cor. 6, 12).

SEMNUL BIRUINȚII.

Preoți cu Crucea'n frunte
A zis acel poet,
Pe care astăzi țara
L-arată — ca profet:

La Cărmă se înalță
Ales bisericesc —
E semnul biruinții
Prin duhul creștinesc.

Cu bunul nostru Rege
Și mândrul Voevod,
Să mergem toți pe calea
Luminii din triod.

E cartea cea mai sfântă
A Postului de Paști,
Din care, dragă țară
Ușor — să te renaști.

G. B.

La înmormântarea preotului Ioan Ivan din com. Valeadeni.

În ziua de 20 Martie, a. c. s'a stins din viață trecând la cele eterne, preotul Ioan Ivan din sus numita comună. Născut în anul 1902, luna Martie, moare când abia împlinise 36 ani, în floarea tinereții. Părinții săi țărani cu mult sacrificiu au putut să-l susțină la teologie și mai ales mama sa care a rămas văduvă, când împlinise răposatul 12 ani, a avut de luptat cu mari greutăți până ce a terminat răposatul teologia. N'a avut norocul să se bucure și ea de flul său și să aibă la bătrânețe un sprijin. În urma defunctului mai rămâne o soție nemângăiată și o fiică îndurerată. Comuna pierde părintele ei sufletesc și rămâne văduvită cine știe cât timp. Destinul a vrut așa, noi trebuie să ne supunem, neavând nicio putere. Marți, 22 Martie, lume multă a condus la locașul de veșnică odihnă, rămășițele pământești ale defunctului preot. În fruntea convoiului mergea părintele adm. protop. Isaia Suru, înconjurat de 7 preoți cari au făcut prohodul. Era o zi frumoasă de primăvară! Toată comuna și prietenii și cunoscuții din alte comune vecine, cu sufletele pline de întristare și cu lacrimile în ochi au însoțit sicriul, până la mormânt. La biserică, părintele Isaia Suru, într'o emoționată cuvântare, a descris viața răposatului preot, storcând lacrimi din ochii asistenței. După aceea a vorbit părintele Corneanu cari a scos în evidență calitățile defunctului. La punerea în mormânt a vorbit înv. din comună Vasile Ionescu, care a arătat calitățile defunctului și meritele sale în școală.

După 15 ani de păstorire în comuna-i natală, se stinse din viață, plâns de toți enoriașii și regretat de toți, preotul Ioan Ivan.

Dumnezeu să-l ierte și să-i fie țărâna ușoară!

VASILE IONESCU inv.

Cuvânt în Dumineca III-a, a sfântului și marelui Post. (Dumineca Crucii.)

*Crucii Tale ne închinăm,
Stăpâne, și sfânta învierca Ta,
o laudăm și o mărim!*

Prea Sfințite Părinte Episcop,
Iubiților credincioși,

Sunt în unele părți ale pământului întinderi enorme, în cari cât răzbați cu ochiul și străbați cu piciorul săptămâni și luni întregi, nu întâlnești altceva decât nisip înfierbântat de razele unui soare arzând la zenit. Florile sunt atât de rari și de neînsemnate, că unele din cetățile situate la marginea acestor regiuni, au zidurile lor de apărare formate din blocuri de sare, care rămân nesticuate de intemperii, ceea ce în părțile noastre nici cu cele mai tari pietri nu se întâmplă. Ca urmare a secetei intense și a solului arid, vegetația acestor pustii este extrem de redusă ca varietăți, extrem de firavă ca alcătuire a ei, iar drumul prin atari locuri neospitaliere e foarte primejdios și pușini sunt cei cari se încumetă să pornească pe el. Căci lăsând la o parte arșița dogoritoare și lipsa apei mai simțită acolo ca oriunde, piciorul omului se cufundă la fiecare pas în nisip și oricât s'ar strădui să înainteze, pare că stă pe loc. Iar din când în când asupra călătorului istovit se mai abat și vârtejuri uriașe de nisip orbitor transformând totul în infern și întunec vecin cu moartea. În ajutorul omului vine însă împrejurarea că din loc în loc, în jurul unui isvor cu apa rece și cristalină sunt rotogoale de iarbă verde și pălcuri de pomi încărcăți cu belșug de binecuvântată roadă. În aceste oaze poposesc călătorii ori caravanele, cărora puteri noi le dă pomul din inima deșertului, iar a doua parte a călătoriei va fi par'că mai ușoară căci duce înspre viață și înspre sfârșitul suferinței.

Asemenea călători suntem și noi, iubiților creștini, în vremea sfântului și marelui post al Păresimilor. Pornind din Cășlegile în cari ne-am aprovizinat cu duhovnicească merinde, în Dumineca Vameșului și a Fariseului, a Fiului risipitor, a Lăsăturii de carne și de brânză, ne-am pregătit pentru drumul lung și greu al marelui post, în care trupul nostru muncit cu grea cumpătare iar sufletul cu aspră pocăință, le transportăm pe obositoarea cale a înfrânării de tot soiul spre limanul vieții celei nouă, spre taina mântuitoarelor Paști. Cu cuviință și cu tocmală dumnezeieștii părinți au pus dar lemnul crucii în mijlocul acestor sfinte patruzeci de zile, ca obosiți de greul postului, căzând și poticnindu-ne sub povara renunțării, să găsim în mijlocul lui întremare, îmbărbătare și duhovnicească odihnă, în cinstita și de viață făcătoarea cruce. Ni se ușurează ostenele prin punerea înainte a patimilor Stăpânului. Ispitele și năvălirile celui rău, vârtejuri de nisip cari ne întunecă orizontul telurilor sunt spulberate, iar prin nădejdea harurilor isvorite din cruce ne întărăm și ne facem ușori și voioși pentru restul drumului.

De aceea închinare se aduce astăzi Crucii Domnului, care se înalță în mijlocul bisericilor reazim al neputințelor noastre, păzitoare a toată lumea, podoabă a bisericii, stăpânie a împăraților, întărire a credincioșilor, semn al dumnezeescului dar și rănire vicleanului ispititor al lumii acesteia.

De cruce a binevestit și sfânta evanghelie de azi, în care divinul învâțător luând acest izbăvitor instrument

în înțeles mai larg de suferință și jertfă care duce la spiritualizare, zice: „*Tot cela ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*“.

Ne cheamă adică să-l urmăm Răscumpărătorul neamului omenesc, nu însă apropiindu-ne de El numai cu buzele, iar cu inima fiind departe, nu numai zicând: Doamne! Doamne! ci făcând voia Tatălui celui ce L-a trimis și urmând îndemnul sfinței evanghelii că: „cel ce vrea să vină după mine, să se lepede de sine“. Lepădare de sine cere dela noi Dătătorul de viață: Aceasta e cea dintâi condiție a unei adevărate urmări a Fiului lui Dumnezeu și ea se tâlmăcește în graiul zilnic prin renunțarea la egoismul din noi. Acest egoism nu se manifestă numai prin darul posesiunilor materiale, dar mai ales în ordine spirituală prin supraevaluarea personalității noastre, prin tendința generală de a impune lumii prin frumusețe, avuție, situații sociale, lux și altele asemenea. Creștinismul este însă înainte de orice abnegație, renunțare, umilintă. Creștinism și lepedare de sine este bunăoară gestul Sf. Francisc de Assisi de a culca leproși în așternutul său, ori al medicului, infirmierei, preotului de a da îngrijirile trebuincioase bolnavilor, cu prețul vieții lor. Creștinism și lepedare de sine este jertfa misionarului, care răspândește cuvântul Evangheliei între triburile primitive, adesea pentru a primi cununa martiriului. Creștinism și lepedare de sine este, ca să nu spun mai multe, fuga dela început a Sf. Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur din fața măreției și sublimității stării preoțești.

Lepădarea de sine este jertfa pe care o aducem lui Dumnezeu prin duh umilit, inimă înfrântă și smerită. Este înfrângere de sine, mortificare a naturii decăzute și sensuale din noi. Este recunoaștere a nimicniciei omenești față de maiestatea dumnezeiască și recunoaștere a atârării noastre de Acela în care trăim, ne mișcăm și suntem.

A se lepăda de sine cineva însemnează a nu se socoti deosebit de ceilalți mai mici frați ai săi, a înțelege ce se petrece în sufletul lor, a se apropia prin dragoste de aproapele și milă, de toți. A se lepăda dela noi, din gând și preocupare, tot ceace ne trage înspre rău, toată obișnuința și dulceața amăgitoare a păcatului de orice fel. A se lepăda de sine însemnează a-și înfrâna cineva mândria de care e stăpănit și a da curs liber lacrimilor căinței, ingenunchind cu zdrobire de inimă înaintea altarului și a crucii mântuitoare.

Și numai cel ce se lepădă de sine, acela urmează cu adevărat pe Domnul. Iar cel ce urmează pe Domnul cu adevărat își va lua prin însăși lepedarea de sine și crucea suferinței sale. E nespus de ușoară această cruce a noastră față de aceea a „bărbatului durerilor“ cum i-a zis Isaia proorocul în Vechiul Legământ Domnului nostru Iisus Hristos. Ea desigur că nu poate fi altceva decât suferință în gând, vorbă și faptă pentru Legea cea nouă și divinul ei Urzitor. Prin această strădanie și luptă continuă ajungem însă la biruință asupra noastră și asupra păcatului. Prin moarte se trece la viață! „*Cel ce își va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie — zice Domnul — acela îl va mântui pe el*“. Prin omorirea poftelor trupului, se câștigă viața cea veșnică a sufletului.

Exemple minunate de purtare a crucii suferinței se pot da atâția sfinți, martiri, mărturisitori și cuvioase femei, cinstiți de biserica noastră, de cari însă nu îmi ajunge vremea a spune. Aceștia toți nu s'au ferit ori rușinat de disprețul lumii, pentru urmarea și săvârșirea

învățăturii Mântuitorului. Nici noi, cei doritori de mântuire, să nu ne rușinăm de Domnul și crucea Lui, cum face îndeobște lumea.

„*Că tot cel ce se va rușina de mine și de cuvintele mele întru acest neam preacurvar și păcătos — zice Domnul — și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri*“. Cel ce nu va recunoaște pe Iisus Hristos în acești mai mici frați ai Lui de aici, atunci când scaunele se vor așeza pentru înfricoșata judecată, glas de apărare nu va avea. Cel ce va indulci această lume pentru deșertăciunile ei, atunci când cărțile se vor deschide și cele ascunse se vor vădi, lipsit va fi de dulceața veșnică a cerescului Eden. Cel ce se va rușina de a urma Domnului și pentru rațiuni de pământească considerație va persista în indiferențismul general al veacului, neglijând valorile religioase și morale, sufletul său își va pierde.

Și: „*ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată și își va pierde sufletul său? Sau ce va da omul schimb pentru sufletul său? Decât toate bunurile pe cari nestatornicia acestei lumi ni le oferă, mai prețios e sufletul nostru și liniștea lui! Tihna sufletului nostru cu ce bogății oare o vom răscumpăra? Glasul conștiinței noastre cu ce plăceri ale acestei lumi îl vom înăbuși? Bogatul din sfânta Evanghelie căruia i-a rodit țarina, încât nu știa unde să-și pună roadele sale, s'a crezut mai fericit ca oricând. Glas de dincolo i-a spus însă că-și va pierde chiar în acea noapte sufletul său, arătându-i astfel cât de nestatornică e vremelnica fericire de aci. Bogatul cel ce se îmbracă în porfiră și vison, petrecând luminat în toate zilele vieții sale, în vreme ce săracul Lazăr zăcea plin de hube la poarta casei lui, și-a dat prin însăși această trăire sufletul său gheenei focului. Care i-a fost folosul? Sau care este folosul aceluia ce pe cale necinstită ajungând la avere nu-și mai găsește apoi liniștea pierdută a sufletului? Ori mândrul și iubitorul de pământească glorie, puternic fiind, dar urit de mulți și nemulțumit de el însuși, care îi e fericirea? Despre un țar al Rusiei spune o poveste că a dorit să-și schimbe cămașa cu un om fericit, cu un mujic, spre a ajunge astfel la fericirea care lui îi lipsia. Nu cu schimbarea hainelor, ori a manifestărilor exterioare ajungem la tihna și izbăvirea sufletului, ci cu primenirea lăuntrică a eului nostru spiritual, murind lumii, ca odinioară Apostolul neamurilor și trăind lui Hristos întru care ne-am și îmbrăcat toți câți ne-am înnoit prin baia botezului și ne-am întărit prin pecetea darului Duhului.*

Suntem azi la jumătatea drumului de trudă al Păresimilor. Ne odihnim cu duhul sub lemnul cel de viață purtător și dătător de viață al crucii Domnului. Ne înviorăm spiritul din roadele binecuvântate ale acestui lemn, cari duc la mântuire. Răbdarea, perseverarea pe calea virtuții, jugul suferinței izbăvitoare ne sunt puse înainte și oferite ca toiaș al neputințelor noastre.

Din toate părțile însă această Culne a Căpățînii pe care e înfiptă crucea, ca ancoră tare și nemișcată a dreptei credințe, e lovită de valurile furioase ale putreziciunii morale, cari cu diavoleștile lor imbierei vor să ne tragă în adâncurile pierzării. Ce cale vom urma? Ne vom despărți oare de crucea care nouă celor ce ne mântuim puterea lui Dumnezeu este? Vom alege calea cea largă și ușoară ce duce la peire? Ori ne vom nevoi pe calea cea strâmtă și cu scârbă, pe care au mers toți cei ce în viață crucea ca jugul au luat și au urmat cu credință Mântuitorului? Această cale îngustă și cu obstacole în

lungul ei e singura pe care trebuie să apucăm noi cei ce purtăm numele Unsului Domnului. Prin ea continuând drumul vieții noastre vom merge alături de Fiul Omului intrând cu inima curată, peste trei săptămâni, în Ierusalimul speranțelor de veșnicie, iar apoi vom urca duhovnicește întregul calvar din săptămâna Patimilor, în urma Aceluia care ne va și ridica, cu El cel fără de păcat, din mormântul păcatelor noastre, îmbrăcându-ne în haina nesticăcioasă și luminată din sfânta zi a Învierii Sale.

Pentru a putea urma această cale, fraților creștini, se cuvine ca și în celelalte zile ale nevoinei postului să lepădăm lucrurile întunecului și să ne îmbrăcăm în arma lumii și petrecând nu în ospete și în beții, nu în desfătări și fapte de rușine, ci făcând ce e bine plăcut Domnului, cântând între noi în psalmi și în laude și în imne duhovnicești, să ne curățăm simțirile, lepădând dela noi toată lumeasca grijă. Să nu ne rușinăm a mărturisi prin faptele și atitudinea noastră pe Hristos cel răstignit! Să nu ne rușinăm de cuvintele Cuvântului lui Dumnezeu, ci mai vârtos urmându-le, să ne grabim spre ușile pocăinței, pe cari ni le-a deschis Dătătorul de viață. Căci singure lacrimile căinței ne readuc pierduta liniște și ne fac să recăștigăm sufletul nostru. Să începem a pune pe cele veșnice în locul celor vremelnice, părăsind nălucirea celor trecătoare. Și cu osârdia trupului și a duhului năzuind spre crucea Domnului, prin povara crucii noastre, prin înfrânarea postului și omorirea poftelor, să ajungem primeniți sufletește cu vrednicie să ne închinăm Sfântului Domn Iisus, în ziua cea mare pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa.

Cel ce astăzi ne-ai pus înainte prin rânduiala sfinților părinți ai dumnezeoștii Tale biserici crucea suferințelor Tale, ajută-ne nouă, Iisuse Doamne, să ajungem să vedem și slavita învierea Ta!

Amin!

Pr. I. Firca.

Dlui Aug. Munteanu,

Președintele Cercului Franco-Român

CARANSEBES.

Vii mulțumiri pentru felicitările exprimate cu ocaziunea promulgării Constituției.

CAROL.

Ș T I R I

Vizită de recunoștință. P. S. Sa pār. episcop Vasile a vizitat săptămâna trecută Gimnaziul de fete din Loc, mulțumind corpului didactic și elevelor școlii pentru daniile frumoase dăruite capelei noastre din Baziaș.

Predici. Mercuri și Vineri la Denii au predicat în catedrală pār. proto-diacon T. Roșca și pār. O. Tursa.

Misiune populară preoțească au organizat protopopul și preoții tractului Bisericii-albe în zilele de 30, 31 Martie și 1 Aprilie. În numărul viitor vom publica o dare de seamă amănunțită despre acest deosebit de important eveniment pastoral.

Exercițiu de apărare pasivă organizează din nou Min. Apărării Naționale în ziua de 14 Aprilie a. c. între orele 10,³⁰ 10,⁴⁰. Populația să respecte întru toate instrucțiile date de autorități, deoarece în actualele stări exercițiile acestea sunt de mare folos pentru toți.

Au mai revenit la dreapta credință în comuna Slatina-mică Iosefina Moater cu cele două fice ale sale Augustina și Iosefina, Ana Rain, Veronica Matei și Veronica Balošin.

Ziua sădirii pomilor a avut loc în orașul nostru Sâmbătă în 2 Aprilie a. c. A fost o frumoasă manifestație a tineretului școlar în legătură cu această intrarea lui ordonată în problemele vieții și a naturi înconjurătoare.

Cărți noi pentru preoți. În tipografia arhidiecezană din Sibiu a apărut o carte de mare valoare și deosebit interes pentru preoțimea noastră: *Pastoralele și Circulările Mitropolitului Șaguna*.

Publicate de cunoscutul scriitor ardelean, dl Gh. Tulbure inspector general școlar și precedate de un amplu studiu introductiv, scrisorii către cler și popor ale providențialului Mitropolit, din anii 1846—1873, văd lumina tiparului într'un elegant volum de aproape 500 pagini și în condițiuni tehnice și literare, proprii să facă din el o podoabă pentru biblioteca fiecărui preot.

Preoțimea de astăzi și de mâine are prilejul de acum să-și completeze cunoștințele agonisite despre figura marelui ierarh. Va avea ocazia să-l cunoască mai de aproape sub trei aspecte: ca scriitor bisericesc, ca păstor de suflete și ca îndrumător al școlii și al culturii poporului, — aspecte sub care prea puțin a fost studiat până astăzi. Contactul direct cu slova lui Șaguna va servi preoțimii prilej de înaltă meditație pastorală, scrisorile luminatului arhipăstor fiind un nesecat izvor de sugestii și subiecte pentru diferite cuvântări și ocaziuni din viața păstorească.

Atragem luarea aminte a Onoratei preoțimi asupra acestui eveniment literar, — care se produce cu binecuvântarea I. P. S. Sale părintelui Mitropolit Nicolae, — și asupra căruia vom reveni cu o dare de seamă și cu amănunte de interes pentru cetitorii noștri.

Note oficiale.

Din partea Sfântului Sinod ni-s'a comunicat adresa Nr. 691 din 18 Martie a. c., care este de cuprinsul următor:

Prea Sfințite,

Cu frățescă dragoste avem onoare a vă aduce la cunoștință că potrivit dispozițiilor *Înaltului Decret Regal Nr. 1066 publicat în Monitorul Oficial Nr. 52 din 4 Martie a. c.* suspendându-se inamovibilitatea și stabilitatea funcționarilor publici, dreptul de disciplină a personalului arătat în decret a trecut asupra aceluia, care conform legilor, sunt îndreptățiți să facă numirea și care vor aplica măsurile disciplinare prin decret regal

sau prin deciziune, după cum și numirea ce face prin decret regal sau deciziune.

Dispozițiunile acestui decret se aplică și slujitorilor bisericești preoți, diaconi, cântăreți, paracliseri, călugări, cum și funcționarilor — clerici sau mireni — din administrația bisericească.

Ca atare toată procedura disciplinară prevăzută de legi și regulamente bisericești este desființată, iar dreptul de disciplinare a personalului bisericesc arătat mai sus, trece asupra chiriarhului, care va aplica măsurile disciplinare prin deciziune chiriarhală sau prin Înalt Decret Regal, în toate cazurile în care este îndrituit, după legi, să facă numirea. Aceasta ca o urmare a faptului că toate Comisiunile disciplinare și Consistoriile spirituale ale Bisericii sunt simple organe consultative care nu pronunță hotărâri ce se pot executa, ci numai avize care nu dobândesc putere executorie decât dacă sunt aprobate de chiriarh.

Prin urmare procesele disciplinare aflate în curs de judecată, atât înaintea Comisiilor de disciplină cât și înaintea Consistoriilor spirituale ale Bisericii, nu mai pot fi continuate de la data de 4 Martie a. c.

Pentruca în soluționarea proceselor aflate în curs chiriarhul să aibă elemente, pe baza cărora să se pronunțe, suntem de părere ca, Comisiunile disciplinare și instanțele de judecată bisericească să se întrunească de îndată și completul lor să constate prin procese-verbale, întocmite în dublu exemplar, numărul și felul cauzelor aflate în curs de judecată cum și stadiul în care se găsesc și să facă chiriarhului referat amănunțit asupra mersului fiecărui proces, dându-și și opinia motivată cu privire la soluționarea lor.

Comisiunile disciplinare și instanțele de judecată bisericească își vor continua lucrul în ce privește latura administrativă a oficiului lor, stând la dispoziția chiriarhului ca organe consultative și pentru orice delegațiune cele va da, ocupându-se în același timp de aproape de punerea în ordine a cancelariei și arhivei, de aducerea la curent a tuturor lucrărilor în restanță, cu atențiune specială la transcrierea în registre a sentințelor până la zi, etc.

Cei ce s'ar crede nedreptățiți pot cere reparare la I. I. S. Patriarh care, prin organele sale centrale va hotări definitiv.

Primiți Vă rugăm Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

Președinte Patriarh,

Dr. Miron E. Cristea.

Director,

Diac. Gh. I. Moisescu.

Ceace se aduce la cunoștința tuturor.

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial ținută în 4 Aprilie 1938.

Episcopul diecezan:
† **VASILE**

Nr. 1963 B 1938.

Cu ocaziunea vizitațiilor noastre canonice, am constatat că în multe locuri conscripția familiilor nu este complectă ori că nu este purtată de loc.

În consecință, am dat dispozițiuni pentru complectarea ori pentru întocmirea din nou a conscripției familiilor.

Însă cum spre acest scop conducătorii Oficiilor parohiale au nevoie de date matriculare și din alte parohii, prin această îndatorăm toate Oficiile parohiale că întru cât li s'ar cere, să elibereze din oficiu și scutit de orișice taxe datele matriculare ce li-se vor cere în scopul complectării conscripției familiare din diferitele parohii.

Caransebeș la 28 Martie 1938.

Episcopul:

† **VASILE**

Nr. 1480 Șc. 1938.

Comunicat.

Tipografia Arhidiecezană din Sibiu a tipărit de curând „Viața și învățătura Sf. Grigorie Palma“ lucrarea părintelui rector Dr. Dumitru Stăniloiaie dela Academia teologică de acolo.

Cartea este o rezervă din care preoțimea în lucrarea ei pastorală se poate alimenta într'una cu idei și preocupări de înaltă viață și înțelegere creștinească a vieții. Deaceea se și recomandă cu deosebită stăruință.

Costul: a) format mare cu adaos de tratate Lei 165, b) format mic și fără tratate cu Lei 110 plus, la fiecare, portoul postal.

Caransebeș în 12 Martie 1938.

Consiliul eparhial.

Concurs.

Pe baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 6282 B. ex 1937 ddto 13 Novembre 1937 și a deciziei Nr. 6912 B. ex. 1937 ddto 10 Ianuarie 1938, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotit dela prima publicare în „Foaia diecezană“, pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. II în comuna Duboz, protopresbiteratul Buziașului, devenită vacantă prin moartea parohului Isaia Suru.

Beneficii:

1. Sesiunea parohială constatătoare din 64 jug. 12 st. □, din care 3 jug. 875 st. □ fânețe, restul arabil.
2. Stola uzitată.
3. Birul parohial uzitat.
4. Retribuțiunile dela stat.
5. Casa parohială (fosta școală confesională).

Toate dările după venitele împreunate cu această parohie le va plăti parohul ales.

Fosta sală de învățământ va rămâne în folosința bisericii ca sală de ședințe.

Recurenții la acest post, având prealabila binecuvântare arhierescă, își vor înainta cererile însoțite de documentele recerute Consiliului parohial din Duboz prin protopresbiterul tractual.

Recurenții se vor prezenta cu prealabilul aviz al Oficiului protopresbiteral în sfânta biserică din Duboz în vre-o Duminecă sau sărbătoare, nu însă în ziua alegerii spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și în serviciul bisericesc.

Duboz, din ședința consiliului parohial ținută în 6 Februarie 1938.

Pr. **T. R. Perianu**
președinte.

Ioan Cojocariu
secretar.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

*

În baza ord. Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 5205 B/1937 Consiliul parohial ort. rom. din comuna Fârlug, jud. Severin, escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh de clasa II-a din Fârlug protopresbiteratul Bocșa-Montană, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană.

B e n e f i c i i :

1. Sesiunea parohială constatatoare din 64 jug. pământ arabil, fânețe, pășune și pădure.

2. Stola uzitată.

3. Casă parohială nu este, însă consiliul parohial se va îngriji de locuință (locuința din fosta școală confesională ori eventual alt edificiu ce se va închiria de către comuna bisericească).

4. Birul parohial uzitat.

5. Retribuțiunile dela stat.

6. Toate impozitele împreunate cu aceste beneficii cad în sarcina preotului.

Se menționează că văduva răposatului preot Aurel Avramescu are dreptul la jumătate din stole și sesiune până la 29 Iunie 1938 suportând sarcinile ce se cuvin după aceste beneficii.

Doritorii de a ocupa acest post vor înainta petițiunea adresată consiliului parohial din comuna Fârlug, prin Prea Onoratul oficiu Protopopesc al Bocșei montane, având a se prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare în biserică din Fârlug pentru a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie, însă nici de cum în ziua alegerii.

Recurenții vor avea și încuviințarea prealabilă a Prea Sfinției Sale Domnului Episcop Diecezan.

Fârlug din ședința consiliului parohial, ținută la 17 Octomvrie 1937.

Gheorghe Jeni.

Președinte.

3—3

Iosif Agi.

secretar.

În conțelegere cu oficiul protopopesc.

Dușan Miloșevici S. A. Rusca-Montană (Jud. Severin).

INVITARE.

În urma fuziunii societății noastre cu firma Fabrica de Lanțuri S. A., din Timișoara, prin prezenta se invită toți creditorii societății noastre, ca în termen de 6 luni dela a treia publicațiune a prezentei invitațiuni în „Foaia Diecezană” din Caransebeș, să-și anunțe creanțele lor la Fabrica de Lanțuri S. A. din Timișoara, IV. Str. Guttenbrunn No. 9.

Consiliul de Administrație.

U. Paserar.

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

CORCANA fabrică de butoaie, Parchete și lemnărie s. a. în lichidare, Caransebeș.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai Societății „CORCANA” Fabrică de butoaie, Parchete și Lemnărie s. a. în lichidare sunt invitați la

Adunarea generală extraordinară,

care se va ține în Caransebeș, la 17 Aprilie 1938 ora 11 a. m. în biroul lichidatorului D-lui Dr. Ernest Halle.

Ordine de zi:

1. Designarea greșierului și alegerea a doi acționari pentru autentificarea procesului verbal.

2. Alegerea unui lichidator.

Caransebeș, la 5 Aprilie 1938.

LICHIDATOR.

N. B. Acei acționari, cari doresc a lua parte la adunare, sunt rugați a depune acțiunile lor, până cel mai târziu la 14 Aprilie 1938 în mâinile lichidatorului D-lui Dr. Ernest Halle, Caransebeș.

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

Port. Nr. 20/1938.

Publicațiune de Licitație.

Subsemnatul șef portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma deciziei Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 4195/1931, efectuându-se execuțiunea la 19 Ianuarie 1938, în favorul urmăritului Gheorghe Mihai reprez. prin adv. Dr. Nicolae Domăneanțu din Caransebeș, pentru suma de 15.500 lei capital și acces., mobilele sechestrate și suprasedstrate cari s'au prețuit în 28.300 lei și anume:

La urm. I. 1. una vițea roșu cu alb. 2. una iapă sură. 3. optsprezece oi albe. 4. doi noatini albi. 5. un berbec alb și 6. un cazan complet în detențiune la Lagăr Muntean.

La urm. II. 7. una pereche de boii se vor vinde prin licitație publică.

Deci în urma încheierii Judecătoriei mixte din Caransebeș, de sub Nr. 466/1938 G. pentru încasarea creanței de lei 7777 capital restant se fixează licitație pe ziua de 20 Aprilie 1938 la orele 14 pentru urm. I. și la orele 16 pentru urm. II. în comuna Cârpa la locuința urmăritilor și toți aceia cari au voie a cumpăra, sunt invitați cu aceia observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub preț de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației sau mai sechestrat și mai înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate, de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX. din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 2 Aprilie 1938.

Șef Portărel Dr. C. Stângu.

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane, Caransebeș